

SUSRET SA DMITRIJEM PROKOFJEVIM, VIOLONČELISTOM, POLITIČKIM MENADŽEROM I EKONOMISTOM

Crna Gora me je promijenila

Za Ruse je život borba, a za Crnogorce uživanje. To vam je osnovna razlika u našim mentalitetima. Živio sam u Moskvi, velikom gradu, centru ogromne Ruske Federacije i stalno sam sanjao drugačiji život, na neki način normalniji od onoga kojim sam živio

Violončelista Dmitrij Prokofjev pamtiće ovu godinu, jer je od februara stalno angažovan u Crnogorskom simfonijskom orkestru kao vođa čela. Rođeni Moskovljanin, dijete uspješnih muzičara i pedagoga, školovao se na dva fronta – završio je osnovne i postdiplomske studije na Moskovskom konzervatorijumu, a na Moskovskom univerzitetu diplomirao je politički menadžment i ekonomiju. Pobjednik je brojnih međunarodnih takmičenja i dobitnik Specijalne nagrade televizijskog kanala „Kultura“ na međunarodnom takmičenju „P. I. Čajkovski“ (Rusija, 2002). Prokofjev je bio od 2000. godine solista državnog kamernog orkestra „Moskovski virtuozii“ kojim je rukovodio V. Spivakov. Kao solista nastupao je širom Evrope. Solo koncert koji je održao u maju 2003. godine u okviru međunarodnog festivala u Bergenu, norveška štampa je proglasila za najbolji u sezoni. Kao solista saradivao je sa renomiranim orkestrima i poznatim dirigentima, a učesnik je brojnih međunarodnih muzičkih festivala. Prvi CD Dmitrij Prokofjev je snimio u šesnaestoj godini s profesorom Moskovskog konzervatorijuma Aleksejem Nasedkinom, a 2004. sa pijanistom Aleksandrom Kobrinom. Poput roditelja postao je i pedagog, pa od 2008. godine predaje violončelo na Moskovskom državnom konzervatorijumu „P.I. Čajkovski“.

– U Crnu Goru sam došao prvi put prije pet godina, da provedem na praznike. U stvari, prvo su došli moji roditelji, koji su ostali jer im se vaša zemlja veoma sviđala. Kad sam prvi put posjetio Crnu Goru strašno mi se dopala vaša obala, Bar, Budva, a bio sam impresioniran Kotorom. Od tada sam ovdje stalno dolazio na odmor, sam ili sa prijateljima. U međuvremenu sam sklopio i nekoliko prijateljstava. Kako sam svirao u orkestru od svoje dvadeste odlučio sam da napravim pauzu od Moskve i ansambla i odlučio da se preselim u Crnu Goru kod roditelja. Nakon par mjeseci zainteresovao sam se za vašu muzičku scenu i doživio pomalo šok kad sam vidio da imate sasvim dobar simfonijski orkestar. Upoznao sam dirigenta, maestra Grigorija Kraska sa kojim sam se dogovorio oko angažmana u orkestru. Rekao sam mu da mi je teško da ne radim ništa, a opet volim da sviram violončelo i odlučili smo da počnem sa probama. Otvorilo se u to vrijeme mjesto za prvo čelo, što je bila zgodna koincidencija – naveo nam je svoje „prve crnogorske korake” Prokofjev.

• Šta mislite o našoj muzičkoj sceni kao neko ko je u poznatom orkestru od 20. godine u zemlji koja se može pohvaliti najvišim nivoom muzičkog života?

– Zatekao sam zanimljiv, pomalo diskretan, muzički život. Ljeti je muzička scena veoma živa. Ipak, u posljednje vrijeme sve više se širi krug gradova u kojima je publika zainteresovana za klasiku. To je rezultat rada ansambala u tim gradovima koji šire krug publike naklonjene klasici. Međutim, kamerna muzika nije dovoljna. Znae, simfonijski orkestar je ozbiljan projekat, i veoma skup. To je tako u svim zemljama. Ne možete imati jeftin simfonijski orkestar. To je nemoguće. No, sa simfonijskim orkestrom dobijate novi kvalitet muzičkog života, a nivo muzičke kulture se diže. Slično je sa pozorištem. Klasična muzika vas oplemenjuje. Mislim da tamo gdje nema klasične muzike ne može biti riječi o kulturi i kulturnoj sceni. Veoma žalim ljude koji nisu nikad slušali klasičnu muziku, išli u pozorište, u bioskop. To je moje mišljenje. Moj san je da ima što više scena za izvođenje koncerata. Ne mislim na dvorane za simfonijske orkestre, već na scene u manjim gradovima. Nije fer da u Podgorici imate sve, a u unutrašnjosti ništa. Kad smo nastupili u Pljevljima vidio sam sa koliko nas je oduševljenja publika slušala. To jednostavno nije fer. Veoma mi je žao što ne možemo da nastupamo češće po Crnoj Gori.

• Svjedoci smo da je ove godine došlo do zatezanja odnosa između Crne Gore i Rusije. Da li ste doživjeli neke neprijatnosti posljednjih mjeseci?

– Apsolutno ne. Moji prijatelji iz Moskve mi poslednjih mjeseci često postavljaju pitanja o Crnoj Gori i životu ovdje. Postavljaju mi toliko čudnih pitanja o položaju nas Rusa ovdje. No, ja nemam šta drugo da im kažem, nego da sam ovdje srećan, i da ih pozovem da se uvjere. Nisam imao problema. Jedini problem imam kad su u pitanju informacije iz Rusije. Obično se vaše informisanje o mojoj zemlji zadržava na velikim tragedijama. A, zapravo to ništa ne govori o životu tamo. Mislim da su vaši mediji puni pogrešnih i zbunjujućih informacija o Rusiji. Niko ne piše o tome kako nam se život promijenio poslednjih 25 godina, koliko nam se promijenila

svakodnevnica. Naši životi tada i sada ne mogu se povezati. Mislim da je to generalno veliki problem sa kojim Rusi pokušavaju da se nose. Ovdje su ljudi veoma ljubazni prema Rusima, veoma su širokogrudni i ne mogu da nađem riječi kojima bih to pohvalio. Nisam mjerodavan da komentarišem dnevnu politiku. Znate osim što sam muzičar diplomirao sam na Moskovskom univerzitetu i politički menadžment i ekonomiju. Ali, i pored tog obrazovanja nisam siguran u šta će se ova situacija pretvoriti u budućnosti. Mislim, politika je proces. Mnogi ljudi i sa manje obrazovanja od mog mnogo komentarišu dnevno-političke događaje u Rusiji, a zapravo nemaju ni polovinu informacija koje im trebaju za vjerodostojnu analizu. Iskreno, smatram da je i poprilično glupo pričati i politici.

• Kako Vam se dopada život u Crnoj Gori?

- Volim ovu zemlju, sviđa mi se priroda, dopadaju mi se ovdašnji ljudi. Mislim da su Rusi i Crnogorci veoma bliski. Ali i različiti. Moram da vam priznam da mi se Crnogorci strašno dopadaju – veoma su oštromni, a istovremeno simpatici. Ovdje je život jednostavan, osjeća se ljubav prema životu i uživanju. Za Ruse je život borba, a za Crnogorce uživanje. To vam je osnovna razlika u našim mentalitetima. Živio sam u Moskvi, velikom gradu, centru ogromne Ruske Federacije i stalno sam sanjao drugačiji život, na neki način normalniji od onoga kojim sam živio. Dolaskom u Crnu Goru promijenio sam životnu filozofiju.

• Šta bi promijenili u Crnoj Gori?

- Ništa. Ja sam se promijenio, i mijenjam se i dalje. Mislim da treba mijenjati sebe, a ne ono što vas okružuje.

• Gdje ćete provesti praznike?

- Volim da skijam, često idem u Kolašin i na Žabljak. Idem na more kad god mogu, obožavam da plivam. Redovno plivam, i sada, zimi. Smatraću pokriveni bazen u Podgorici velikim poklonom.

• Šta biste poželjeli ljudima za Novu godinu i Božić?

- Prosto ne znam što bih vam poželio. Imate lijepu zemlju, prelijepu prirodu, lijep narod. Pred vama je lijepa budućnost. Na hiljade želja su vam već ispunjene. A što se mene tiče – poželio bih još više sunčanih dana nego što ih već ima u Crnoj Gori, jer kad se sjetim ruske zime, vrućina mi uopšte ne smeta. Poželio bih, kako mi to kažemo, da vam djeca budu starija još jednu godinu.

• A sebi?

- Poželio bih... Više interesantnih nastupa. Mislim prije svega na nastupe kamernog orkestra. Želim da više ljudi posjećuje koncerte. Volio bih da imamo više publike, koja će nam uzvratiti energiju koju joj darujemo na sceni.

• U ličnom životu?

- Mislim da umjetnici nemaju privatni život. Njihov lični život se posmatra kroz rad, to jest muzika je njihov lični život. Ne razlikujem svoj privatni život od muzike. To je za mene veoma povezano. Bitno mi je da sarađujem sa dobrim ljudima i dobrim muzičarima.

• Koliko je potrebno Crnogorskom simfonijskom orkestru da dostigne nivo koji imaju dobri ansambli u Evropi?

- Zapravo, mi smo dostigli taj evropski nivo. Mogu reći da pripadamo grupi boljih orkestara na Balkanu. Nažalost, moram da kažem da evropski nivo ne podrazumeva samo kvalitet muzičara, nego mnogo više. To je prije svega problem organizacije i sistema. Treba za to malo više vremena. Imamo motivaciju i spremni smo za brži razvoj, pa sam siguran da ćemo u narednim godinama pokazati koliko možemo da budemo konkurentni i u evropskim okvirima. Kako sada stvari stoje najbolji orkestri su u Njemačkoj i Holandiji. Jedan orkestar čine muzičari, atmosfera i motivacija. Mi možemo da izvedemo savršen koncert, kao što je bilo na kraju prošle sezone. Kad jedan orkestar može genijalno da izvede jedno djelo to znači da je odličan. E, sad, kako doći do toga da svakog dana budemo odlični? To je razlika između orkestara. Treba dostići kondiciju i izgraditi sistem tako da i kad nam nije dobar dan orkestar zvuči odlično. Mislim da smo na pravom putu, spremni smo, samo nam treba još malo da izgradimo sistem.

SVETLANA ČETKOVIĆ

Muzička i druge veze sa slavnim kompozitorom

- Da li Vas za kompozitora Sergeja Prokofjeva veže samo muzika, ili i isto porodično porijeklo?
- Moja porodica potiče iz istog mjesta kao i Sergej Prokofjev. No, dokazati da imamo zajedničko porijeklo nije lako. Naime, poslije Oktobarske revolucije mnogi ljudi su umrli, a sa njima su nestala i mnoga dokumenta koji bi svjedočila o porodičnim vezama. Mnogo njih je emigriralo, pa je to još jedna dodatna poteškoća. Onda je došao Drugi svjetski rat. Sergej Prokofjev je za mnoge Ruse bio razočaranje. On je bio u emigraciji od 1918. do 1932. godine, a onda se vratio u SSSR. Kod Staljina je živio kao kralj, a poslije rata pao je u nemilost i tako je živio do smrti. Malo je poznato da je umro istog dana kad i Staljin 1953. godine. I dok je nekoliko hiljada umrlo tugujući za Staljinom, na Prokofjevljevu sahranu je došao samo Šostakovič i još dva kompozitora. Ali, ko je Prokofjev? Tako je to bilo.

Objavi na

[